

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové ve věci žalobce: **A. K.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Matoušem Hejdukem, advokátem se sídlem Blatenská 720/30, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 8. 2025, čj. KRPU-151865-23/ČJ-2025-0400-22-DB-ZZC, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 9. 2025, čj. 175 A 12/2025-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. et Mgr. Matouši Hejdukovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5 070 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 8. 2025 rozhodla o zajištění žalobce na dobu 30 dnů za účelem jeho předání do jiného členského státu příslušného k provedení řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce byl kontrolován na území České republiky, kde pobýval nelegálně bez průkazu totožnosti. V rámci své výpovědi sdělil, že sice požádal o mezinárodní ochranu v Lotyšsku a věděl, že území Lotyšska nesmí opustit, přál by si však požádat o azyl v Německu, kde žije jeho rodina. Právě do Německa mířil. Na výslovný dotaz uvedl, že není schopen dodržet podmínky zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Na území České republiky se nenachází žádní jeho příbuzní nebo známí, nemá zde žádné vazby a nedisponuje ani dostatečnými prostředky k tomu, aby složil finanční záruku. Stejně tak žalobce potvrdil, že není schopen sám si zorganizovat cestu zpět do Lotyšska.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji svým rozsudkem ze dne 15. 9. 2025 zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaná se rovněž dostatečně zabývala situací žalobce, možnostmi využít zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a přiměřenosti doby zajištění. Se závěry žalované se krajský soud rovněž v rovině věcné sám ztotožnil.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, s níž spojil žádost o přiznání odkladného účinku. V kasační stížnosti nastolil otázky, které se týkají i.) (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované, ii.) potřeby zajištění a možnosti využít jiných institutů, které by nahradily potřebu zajištění a iii.) délky, resp. přiměřenosti zajištění a jejího prodloužení. Žalovaná podle něj dostatečně nezohlednila současnou situaci stěžovatele.

[4] Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout, nebude-li odmítnuta.

[5] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že předmětem řízení před krajským soudem byl přezkum žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění stěžovatele, nikoli rozhodnutí o prodloužení zajištění. Kasační argumentace stěžovatele, kterou zpochybňuje prodloužení zajištění, proto není přípustná, jelikož se týká odlišného rozhodnutí, které nebylo žalobou napadeno.

[6] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud se již zabýval podmínkami kladenými na přezkoumatelnost správních rozhodnutí. Opakovaně potvrdil, že ze správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010-53, či ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109). Pro rozhodnutí o zajištění za účelem předání do příslušného státu navíc platí, že správní orgán je povinen zvážit využití mírnějších opatření v podobě zvláštních opatření (rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51, či ze dne 18. 10. 2012, čj. 7 As 107/2012-40) a zkoumat otázku faktické a právní uskutečnitelnosti předání (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2016, čj. 1 Azs 91/2016-27).

[9] Rovněž k podmínkám zajištění cizince, včetně možnosti uložení zvláštních opatření, již existuje ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud především dovodil, že „zajištění cizince nesmí být automatismem, a to ani v případech, kdy nerespektoval předchozí rozhodnutí

pokračování

o vyhoštění. Naopak aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním cizince, kteréžto opatření, zasahující velmi citelně do ústavně zaručeného práva cizince na osobní svobodu, může být uplatněno teprve jako ultima ratio, pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění“ (rozsudek ze dne 12. 2. 2021, čj. 4 Azs 284/2020-19, bod 19). Nicméně „uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování“ (rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56).

[10] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že v minulosti považoval podmínku pro zajištění cizince v podobě nebezpečí útěku podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 2 písm. n) a čl. 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, za dostatečně splněnou, pokud cizinec vstoupil za území ČR neoprávněně, nedisponoval platnými doklady a vyjádřil svůj záměr nevracet se do příslušného státu, nýbrž pokračovat do jiného členského státu (např. rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2024, čj. 5 Azs 10/2024-55).

[11] Konečně i ke stanovení doby zajištění již existuje judikatura. Z ní plyne, že stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy předání, ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002–42; rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79). Stanovením doby zajištění se Nejvyšší správní soud konkrétně věnoval i v případech zajištění za účelem předání do příslušného státu (rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, čj. 7 Azs 11/2015-32).

[12] K řešení všech stěžovatelem nastolených otázek tedy již existuje ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud neshledal tuto judikaturu rozpornou. Rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit.

[13] Nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Rozhodnutí žalované a krajského soudu má oporu ve správním a soudním spise a odpovídá závěrům citované judikatury. Skutečnost, že stěžovatel nemá kriminální minulost a nyní nepáchá ani žádnou protiprávní činnost, není rozhodná. Klíčové je, zda v jeho případě existuje nebezpečí útěku. Nejvyšší správní soud nemá s ohledem na obsah správního spisu a zejména vyjádření stěžovatele důvod zpochybnit závěr žalované, že tomu tak je. Stěžovatel sám uvedl v rámci své výpovědi, že z Lotyšska vycestoval navzdory tomu, že si byl vědom své povinnosti tam setrvat. Cílem jeho cesty je Německá spolková republika, kde má rodinu. Stejně tak výslovně potvrdil, že není schopen se sám do Lotyšska vrátit a ani na území Česka plnit podmínky některého z mírnějších (zvláštních) opatření, kterým by bylo možné zajištění nahradit. V kasační stížnosti ani netvrdí, že by v těchto skutečnostech došlo od jeho předchozí výpovědi k určitému posunu. Za takové situace nemohl Nejvyšší správní soud kasačním námitkám stěžovatele přisvědčit.

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a soudního řádu správního (výrok I. tohoto usnesení).

[15] Soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[16] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto usnesení). Žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto usnesení).

[14] Stěžovateli byl ustanoven k ochraně jeho práv zástupce Mgr. et Mgr. Matouš Hejduk, advokát. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 soudního řádu správního). Soud proto přiznal zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení včetně první porady s klientem (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna za tento úkon činí 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Paušální náhrada nákladů činí 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož podle informací dostupných v rejstříku ekonomických subjektů Ministerstva financí (ARES) zástupce stěžovatele není plátcem DPH, nezvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající sazbě této daně (§ 57 odst. 2 soudního řádu správního). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí 5 070 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu (výrok IV. tohoto usnesení).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. listopadu 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu